

Markéta Prášková

Lobouky z Agarveny 1

Rodinné tajemství

Ilustrace Petr Kopl

GRADA®

Markéta Prášková

Klobouky z Agarveny

Rodinné tajemství

Grada Publishing

Prázdninové trucování

„Zabalil sis ty ponožky?“ ozvalo se z kuchyně poněkolikáté.

Adam se ušklíbl. „No jo, vždyť už jdu,“ zamumlal otráveně a zvedl se od počítače. Měl právě rozehranou skvělou novou hru a teď ji musel ukončit.

„Kolik budeš chtít kapesníků?“ křikla znovu paní Hradecká. „Stačí pět?“

„Jo, třeba.“ To bylo Adamovi upřímně jedno.

S nakrčeným nosem pohlédl na zem, kde měl už čtyři dny rozložený snad celý obsah své skříně. Hlasitě si povzdechl. Nesnášel balení! Možná by mu to šlo o něco lépe, kdyby se chystal jet jinam, a ne právě k dědovi a babičce na venkov. Větší nudu si představit neuměl.

Tajně doufal, že bude moci zůstat celé prázdniny doma, v Praze. A ze všeho nejmíň si přál slyšet to, co mu taťka jednoho večera rázně oznámil: „Pošleme tě na tři týdny pryč! Nechci, abys zase hnil celé léto u počítače. Stačí, že u něj prosedíš zbytek roku. Pojedeš k babičce a dědovi do Křížů!“

Malou obec Jižní Kříže, kde Adamovi prarodiče bydleli, tvořila jen hrstka letitých baráků roztroušených po mělkém údolí uprostřed lesů.

Dědečkův dům, který stál poněkud stranou ostatních, naháněl Adamovi husí kůži. Silné studené zdi, tmavé chodby, neuvěřitelně

nevlídné místnosti a zpustlá zahrada. Na něco takového se nemohl těšit ani v nejčernějším snu.

Když se o několik dní později navíc dozvěděl, že s sebou má vzít taky Evku, jeho nálada klesla pod bod mrazu. To budou teda prázdniny! pomyslel si a rozhodl se doma vykopat válečnou sekeru. Celý první prázdninový měsíc dával rodičům svůj otevřený vzdor patřičně najevo. Byl střídavě mrzutý, naštvaný, lhostejný, jízlivý i plačtivý. Ale nic nepomohlo!

„Tady máš ty kapesníky,“ přerušila maminka Adamovy neveselé úvahy. „Chceš vyžehlit ještě nějaké tričko?“

„Ne! Mám tady triček, že bych mohl oblíkat celou vesnici!“ odsekl polohlasně.

„Evka přijede do Prahy v sedm večer,“ přešla maminka jeho poznámku s naprostým klidem. Dobře věděla, že do Křížů jet nechce. Úplně ale podporovala manželovo rozhodnutí, aby Adam alespoň na část prázdnin odcestoval z Prahy. A u babičky a dědy to přece není tak špatné, uvážila potichu a vrátila se k žehlení.

Adamova maminka Simona byla energická, usměvavá žena, která svou snahou o laskavost a porozumění rozhodně nezapřela učitelské povolání. Svou práci měla ráda, ale jejím největším životním koníčkem byl sport. Ještě za svobodna závodně plavala a hrála volejbal. Dnes už se sportu věnovala pouze o hodinách tělesné výchovy na druhém stupni jedné z pražských základních škol. Dlouholeté úsilí paní Hradecké vychovat ze svého potomka sportovce padlo na neúrodnou půdu. Její jediný syn byl totiž povahově mnohem bližší otci.

Pavel Hradecký byl manželčiným pravým opakem. Vzhledem ke své uzavřenosti a trudnomyslnosti působil značně odtažitě. Tvářil se většinou podmračeně a jeho zamýšlené oči dost často nepřítomně tékaly kolem. Adam ale věděl, že zlý není. Měl otce moc rád, i když se mu nikdy nepodařilo proniknout do jeho uzavřeného světa. Bylo celkem logické, že si pan Hradecký vybral profesi, ve které není potřeba častý kontakt s jinými lidmi – byl počítačový programátor. Práci věnoval podstatně více času a energie než Adamova maminka. Stávalo se, že ho Adam

i několik dní v kuse neviděl. Co se týče sportu, pokládal ho pan Hradecký za naprostou zbytečnost. A tak jako hlava rodiny porídil Adamovi již v útlém věku místo kopací meruny úplně nový počítač. Adam ho přijal s vděkem, protože ani jemu se honění za míčem na pražském sídlišti mezi auty a kontejnery na tříděný odpad příliš nezamlouvalo. Tím bylo o výchově jediného dítěte u Hradeckých rozhodnuto.

S hlasitým povzdechem a s výrazem nekonečného utrpení začal Adam pomalu skládat věci do batohu. Temně modré oči zděděné rovněž po otci se mu vztekem zatemnily ještě víc.

Musím si s sebou vzít aspoň digitální hru, jinak to tam nevydržím. A taky nějaké časopisy, rozhodl a hned jim v batohu rezervoval čestné místo. Pravou rukou si naoko ledabyle prohrnul tmavé, silně natužené vlasy. Toto gesto si v poslední době velmi oblíbil a opakoval ho i několikrát do hodiny.

Jeho sestřenice Evka přijela z Vimperku podle plánu a v 19.20 stála spolu s Adamovým otcem u dveří. Přivezl ji z nádraží autem.

„Ahoj,“ pozdravila vesele a vstoupila do chodby. Tam už na ni takřka v pozoru čekala maminka s mrzutým synáčkem. Tatínek do předsíně položil Evčinu velkou cestovní tašku.

„Čau,“ odpověděl lhostejně Adam a pokusil se o zdvořilý úsměv. Byl si ovšem vědom toho, že se mu příliš nepovedl.

Maminka se na Evku nadšeně vrhla, takže ta si bratrance ani nestačila všimnout. „Ahoj, Evičko, jsem ráda, že už jsi dorazila. Jakou jsi měla cestu? Páni, ty jsi ale vyrostla! A co dělají rodiče?“ chrlila na ni a během bouřlivého objímání ji tlačila do kuchyně.

„Adame, vezmi tu tašku,“ stačila ještě křiknout přes rameno, než obě zmizely za kuchyňskými dveřmi.

„Jdu ještě zaparkovat auto do garáže. A ty se přestaň tak mračit!“ nakázal otec rodiny a zabouchl za sebou dveře.

Adam otráveně zvedl tašku a vlekl ji do pokoje pro hosty. Tady měla Evka spát, než spolu druhý den vyrazí na cestu.

Večer trávila rodina pohromadě. Evka vyprávěla, co bylo ve škole, co dělají rodiče i její pětiletá sestra Lucka a kde všude

o prázdninách byla. Mamka ji zaujatě poslouchala a taťka také občas zvedl hlavu od novin, aby se na něco zeptal.

Adam seděl zapadlý do gauče, tvářil se nanejvýš uraženě a radši sledoval naprosto nezáživný dokumentární film o ploštěnkách. I když to vypadalo, že se o společnost kolem sebe vůbec nezajímá, vnímal bedlivě každé slovo. Evka mu přišla stejně nesnesitelná jako vždycky. Možná ještě víc, protože s ní měl teď nedobrovolně strávit tři týdny drahocenného prázdninového času. Nedokázal pochopit, že je u všech, koho zná, tak oblíbená.

„... a my s taťkou jsme nakonec nasedli do auta k tomu cizímu pánovi a on nás hodil ke škole,“ vypravovala mezitím Evka v pořadí už asi dvacátou historku. „Tak jsem vysvědčení přece jen stihla.“

Paní Hradecká se zasmála.

Fakt vtipný, pomyslel si znuděně Adam a v duchu si poklepal na čelo.

„A to se mi ještě stalo,“ pokračovala, zřejmě povzbuzená zájmem Adamovy maminky, „že jsem v to odpoledne ztratila peněženku a klíče. Byly jsme s holkama v cukrárně a...“

To snad není možné! Ona s tím planým kecáním ještě neskončila! Je protivná jak domácí úkoly, poznamenal v duchu a prohrnul si pečlivě urovnané vlasy. Svě opodstatněné rozhořčení na sobě ovšem nedal ani v nejmenším znát a dál zíral na nudnou obrazovku.

Skoro nahlas si oddechl, když se ručičky na nástěnných hodinách přiblížily ke dvaadvacáté hodině a maminka zavelela: „Spát!“

Cesta k dědovi a babičce

„Vstávej, Adame! Slyšíš?“ zaslechl nad sebou. S námahou otevřel oči do nezvyklého šera. „Musíte vstávat, za hodinu vám jede vlak,“ upozornila ho mamka, vytáhla rolety a otevřela okno dokořán. Do pokoje vniklo světlo.

„Kolik je hodin?“

„Bude půl šesté. A vylez konečně! Evička dávno snídá.“

„Copak Evička, ta je úplně dokonalá,“ broukl si pro sebe Adam ospale, ale to maminka neslyšela. Odešla do ložnice budit manžela, který je měl za chvíli odvézt na nádraží.

Adam se lopotně zvedl z postele. Rozhodně nebyl zvyklý vstávat tak brzy. O prázdninách už vůbec ne.

Jeho nálada se od včerejška nezlepšila ani o kousek. Spíš naopak. Když se umyl a oblékl, s pramalou radostí zavítal do kuchyně.

Evka seděla u stolu a pila čaj. Asi už byla po snídani. Měla na sobě červenožluté tričko a modré džíny.

„Dobré ráno,“ zašveholila a dolila si ještě hrnek.

„Dobrý,“ zamumlal a špatně přitom skrýval vztek.

„Nevyspal ses zrovna dorůžova. Copak ty se netěšíš?“ ptala se nechápavě.

Adamův zamračený pohled byl výmluvnější než jakákoliv slova.

„Náš Adámek se zlobí, že musí odjet mimo Prahu a že nemůže celé prázdniny zůstat zavřený tady doma. Vid', Adámku?“ vložila

se do hovoru maminka, aby Evce jeho nepřilíš veselou náladu vysvětlila. Po chvilce odešla z kuchyně.

„Ale vždyť to bude fajn,“ špitla Evka.

„No, to bude,“ povzdechl si Adam a zakousl se do bučky. Dal by cokoliv za to, aby si ty „fajn“ prázdniny mohl s někým vyměnit.

„Určitě tam zažijeme velkou legraci,“ zkusila to ještě jednou.

„Větší si představit neumím. Podobné řeči poslouchám od našich celé léto a už mě to fakt nebaví!“ vypálil a zamračil se do hrnku s čajem.

Evka zmlkla.

„Jste nasnídaní?“ zívá tatínek ode dveří a zapínal si košili. „Musíme jet. Na silnicích by mohla být zácpa.“

Adam s klidem odložil nedojedený kousek bučky. Stejně mu přišlo, jako by žvýkal gumu.

Evka vyskočila ze židle a vřítla se do chodby. Adam ji následoval s výrazně menším nadšením a myslel si něco o bláznech.

V autě se Evka s Adamovým tatínkem bavila o jakési nově vyšlé knize. Adam se radši díval z okna a snažil se představovat si, že jede s klukama do kina. Moc se mu to ale nedařilo.

Na nádraží dorazili poměrně brzy. Tatínek, rozhodnutý zřejmě veškerý čas užitečně využít, jim několikrát za sebou vysvětloval cestu.

„Nejdřív pojedete dvě hodiny vlakem a potom ještě skoro hodinu autobusem. Až vystoupíte, bude tam na vás čekat děda a vezme vás autem do Křížů.“

Adam téměř neposlouchal. Právě počítal, kolik nekonečně dlouhých dní bude muset v tom zapadákově přežít.

Tatínek je pak doprovodil na nástupiště a pomohl jim s batohy do vlaku. Potom přišlo loučení spojené s líbáním a máváním a vlak se rozjel.

Adam s Evkou si vybrali prázdné kupé a dlouhou dobu seděli proti sobě mlčky. Přes špinavé okno pozorovali krajinu, kterou jim rychlost neúnavně odtrhávala od očí. Adamovi to zasmušilé mlčení docela vyhovovalo. Byl samotář. To se ale o Evce říct nedalo...

„Jsi pěkně protivný kluk,“ konstatovala po chvíli. „Chceš se na mě mračit celé tři týdny?“

Adam sebou trhl, jako kdyby ho vyrušila z něčeho náramně zajímavého. Vypadal zaskočeně. Chvíli přemýšlel a přešel do útoku: „Z představy, že zbytek prázdnin strávím na samotě někde uprostřed lesů, a ještě k tomu se svojí mladší sestřenicí, zrovna odvázaný nejsem.“

„Jsem mladší jen o rok,“ naježila se Evka. „A myslím, že z nás dvou se chováš jako malý dítě ty. Navíc pěkně rozmazlený! Já přece nemůžu za to, že se ti k babičce a dědovi nechce. A vůbec se mi nelíbí, že si na mě vylejváš vztek!“

Adam mlčel a díval se z okna. Evka tedy pokračovala:

„Myslím, že asi přežiju, když se se mnou nebudeš bavit. Stejně je lepší na tebe nemluvit vůbec. Akorát mi tou svojí děsnou náladou kazíš prázdniny!“

Rozzlobeně se otočila a začala hledat něco v tašce. Vytáhla pro Adama neznámou knihu *Lovci perel*, otevřela ji na založené straně a pustila se do čtení.

Adam dál zaraženě mlčel a dělal, že si důkladně prohlíží jednotvárnou rovinatou krajinu. Nakonec začal sestřenicí pokradmu sledovat.

Zdálo se, že Evka přestala vnímat nejen okolí, ale i jeho. Dlouhé hnědé vlasy jí zčásti padaly přes obličej a zakrývaly její pihatý nos. Modrýma očima zaujatě pozorovala písmenka tiskařské černi. Snad se v nich zrcadlil tajemný příběh a odváděl ji daleko, daleko do bájných a dobrodružných světů, daleko od Adama a daleko z jejich nesnesitelného kupé. Připadala mu tak vzdálená a uzavřená, že si za chvíli přál přivolat ji zase zpátky.

„Promiň,“ řekl docela upřímně a konečně úplně odlepil oči od okna. „Já vím, že ty za to nemůžeš. Je to přání mých rodičů.“

Evka pomalu vzhledla od knížky.

„Vaši asi chtějí, abys o prázdninách taky něco zažil,“ namítla mírně.

„Ale v Křížích se přece nedá nic zažít. Stojí tam akorát pár starých baráků a jinak nic. Skoro pustina!“

„Je vidět, že jsi z Prahy. Myslíš, že když kolem dokola nejsou činžáky, obchody a kina, tak je to pustina? Aspoň si můžeš od toho všeho pořádně odpočinout. Já jsem taky z města, a vždycky se k dědovi a babičce hrozně těším.“

„Kdybych jel na dva dny, tak prosím. Ale co tam budeme dělat tři týdny?“

„Uvidíme...“ zamyslela se. „Mám takový pocit, že tam letos zažijeme něco opravdu zvláštního.“

Adam zakroutil hlavou: „Asi bys měla přestat číst dobrodružný knížky. Chytá tě z nich fantas.“

Evka se zamračila: „Ty nemáš vůbec žádnou představivost! Já aspoň věřím vlastnímu instinktu.“

Adam vykulil oči: „Instinktu? A k čemu to je jako dobrý?“

„Vidím, že ty zřejmě svůj šestý smysl naprosto přehlížíš, pokud teda nějaký máš. Nepoznal bys ho, ani kdyby tě mlátil do hlavy.“

Adam se neubráníl úsměvu. Evka mu přišla legrační.

Chvilí se na něj nedůvěřivě dívala, pak se usmála taky.

Netrvalo dlouho a vrátili se k původnímu tématu.

„Kdy jsi byl vlastně v Křížích naposledy?“

„Před třemi lety. Děda s babičkou jezdili často k nám. Předtím jsme se tam občas stavovali s našima, ale vždycky nanejvýš na pár dní. Moc si to nepamatuju. Dědečkův dům se mi zdál strašidelný a neměl jsem chuť se někde potloukat. Seděl jsem poslušně v kuchyni a poslouchal, jak si dospělí povídají.“

„Tak to chápu, že se ti tam nelíbilo. Máš pravdu, jejich dům opravdu působí trochu ponuře. Je hrozně starý,“ řekla objektivně a hmátla do tašky. Vytáhla velký sáček.

„Nedaš si chleba s rízkem?“

Adam si náhle uvědomil, že má hlad jako vlk. Ráno toho zrovna moc nesnědl a ve vlaku už jeli víc jak půl hodiny.

„Jo, dám. Díky.“

Vzal si od Evky úhledný balíček a potěšeně ho rozbaloval.

„Víš, jsem nakonec docela rád, že jedeš se mnou,“ řekl ještě a zakousl se s chutí do lahodné svačinky.

Cesta jim nyní ubíhala v příjemnější atmosféře. Adama opouštěla špatná nálada a začal si s Evkou konečně docela přátelsky povídat. Napadlo ho, že jeho sestřenka možná nebude zas tak hrozná holka.

Připadala mu o dost větší a asi i dospělejší, než když ji viděl loni naposledy. Její maminka byla mladší sestrou Adamova táty. Často se nevidali. Bývalo to maximálně jednou do roka a vždy to spíš připomínalo povinnou zdvořilostní návštěvu.

Adam se s Evkou nikdy příliš nebavil. Protože to byla holka, a ještě ke všemu mladší, zajímaly ji úplně jiné věci než jeho.

Teď se mu ale vyhlídka na tři týdny skoro bez civilizace zdála díky ní o něco snesitelnější.

Dědečkův tajemný dům

Přestup hlídala Evka. Ve svých třinácti letech byla zvyklá cestovat sama. Postupovali přesně podle tatínkových rad, takže po dvou hodinách strávených ve vlaku a další hodině v autobuse vystupovali ve tři čtvrtě na deset na konečné.

Oba měli co dělat, aby protlačili svá ohromná zavazadla ven.

„Čau, dědo!“ vykřikla Evka. Vysoký, rozesmátý pán se stříbrnými vlasy jim krácel naproti.

„Ahoj, holčičko! Nazdar, Adame. Teda, z tebe už je ale chlap! Počkej, pomůžu ti s tím,“ halekal děda zvesela, až se po něm lidé otáčeli.

„Ahoj,“ vysoukal ze sebe Adam, jakmile maličko povolilo dědovo pevné objetí.

„Tak pojdte, babička se na vás moc těší,“ vyzval je, hodil si Adamův batoh lehce na záda, Evčinu tašku vzal do ruky a vedl je k autu.

„Jo, abych nezapomněl, máme návštěvu,“ prohodil mezi řečí, když se společně vezli jeho starou bílou škodovkou. „Přijela moje sestra Anna. Stráví tady s námi několik týdnů, možná měsíců.“

„Nevěděla jsem, že máš sestru,“ zarazila se Evka.

„Moc jsme se nevidali, protože žila dlouhý čas v Americe. Vrátila se k nám po nedávné smrti manžela. Chovejte se k ní, prosím, ohleduplně. Drží teď samozřejmě smutek.“

Obloha byla ve zdejší kraji zatažená, a to patrně už od rána. Teď se mraky srazily k sobě a začalo pršet. „Přijedete jednou za čas a zrovna máme takové hrozné počasí,“ povzdechl si děda.

Adam s Evkou pozorovali ubíhající krajinu za oknem. Žluté lány dozrávajícího obilí se před nimi rozvíjely jako dlouhé šály, lemované hlubokými lesy. Obklopovalo je plačící léto. Domy ve vesnicích, podivuhodně ztichlé a bez života, je smutně vítaly přes narůstající dešťovou clonu.

Zanedlouho se před nimi otevřelo travnaté údolí, poseté několika nesourodými domky. Z dálky čitelná pokroucená cedule s nápisem Jižní Kříže znamenala pro Adama bránu do jiného světa. Hlavní silnice zahýbala doleva. V mírném kopci žila svým pokojným životem malá vesnička.

Škodovka z hlavní cesty po několika metrech sjela a zamířila na opačnou stranu. Na rozsáhlé pláni na dně údolí stál osamocенý dům – sídlo pana Hradeckého, Adamova a Evčina dědečka.

Adam, dosud zamlklý, si ho zaraženě prohlížel. Byl přesně takový, jaký si ho pamatoval: obrovská, stárnoucí a napůl zchátralá stavba porostlá břechtanem se vypínala k tmavému rozzlobenému nebi, jako by se v něm chtěla ztratit. Slavné časy domu byly dávno pryč. Zůstaly pobožené zdi, oprýskaná omítka, chatrná střecha a rozbité okenní tabule. Z kamenných reliéfů a říms, kdysi zřejmě překrásných, dnes již nezbývalo téměř nic.

Široká příjezdová cesta se pomalu stáčela k domu. Rozměrný pozemek, obklopující rodinné sídlo ze všech stran, byl oplocen už jen místy. I zde zanechal zub času patrné změny. Bujně a nekontrolovaně přes sebe rostly různé druhy okrasných, ovocných i planých stromů. Místo mezi nimi ochotně vyplňovala vysoká tráva, osiřelé keříky a chuchvalce výbojného vřesu. Tato zahrada, ač zpustlá a zarostlá, na ně přesto dýchala tajemným půvabem.

Než dojeli k domu, rozpršelo se natolik, že přes hustý déšť nebylo vidět skoro nic.

Adamovi, který už takhle pokládal toto místo za velice nehostinné, vůbec nepřidalo, že se nad ním blýsklo zrovna ve chvíli,

kdy vystupoval z auta. V duchu si povzdechl a utíkal se schovat do bezpečí kryté verandy.

Evka běžela s rukama nad hlavou za ním. Vzápětí dorazil i dědeček s jejich zavazadly.

Společně pak vstoupili dovnitř.

Velká hala je namísto uvítání zajala nepříjemným šerem. Měla jen dvě malá okna a ta v takovém nečase nedokázala nezvykle rozsáhlý prostor prosvětlit. Za nimi se rozsvítilo pouze tehdy, když uhodil blesk. Na potměných zdech visela řada obrazů s nejrozmanitějšími motivy. Mezi nimi vyčnívaly obstarožní zvířecí trofeje, které v Adamovi vyvolávaly děsivé představy lovu, krve a zabíjení. Vysoký klenutý strop, několikery staré dřevěné dveře a mohutné vyřezávané, červotočem prolezlé schodiště nahoru do patra byly na hony vzdálené tomu, na co byl zvyklý v Praze.

Děda vykročil směrem doprava a jedny z dveří otevřel.

Se smíšenými pocity vstoupili dovnitř. Tento pokoj si Adam vybavoval nejlépe. Byl menší než hala a také světlejší. Sloužil jako jídelna a společenská místnost dohromady. Pamatoval si, že téměř veškerý čas, který v Křížích pobýval, trávil s rodiči právě tady.

Významnou část místnosti pod třemi kupodivu nerozbitými okny zaujímal stůl. Adam větší snad nikdy neviděl. Celou jeho plochu překrýval bílý ubrus s vázou uprostřed. Okolo stálo možná dvacet židlí, ale on je rozhodně neměl v úmyslu počítat.

Na opačné straně si pokojně hověla letitá nevkusně zelená sedačka s křesílky a malinký dřevěný stoleček. V levém rohu stál vychladlý a temný krb. Pod jejich nohama ležely světlé poškrábané parkety, které tu a tam nepříjemně zavržaly. Aby byla tato idylka, pravděpodobně z časů první republiky, dokonalá, nesměly přirozeně chybět ani dva ohromné, rozpadající se sekretáře. V nich se pyšně třpytilo staré sklo a porcelán, což bylo asi to jediné, co mohlo mít v této místnosti nějakou hodnotu.

„Ahoj, děti,“ ozvalo se z malých dveří vedle krbu. Stála v nich babička Marie. „To je dobře, že už jste dorazily. Měla jsem trošku obavy, jak tu dlouhou cestu samy zvládnete.“

Přišla k nim a objala je jako předtím dědeček.

„Ahoj, babi,“ pozdravili oba.

„Moc jsme se sem těšili,“ dodala Evka. Adam přešel její nadšení mlčením a dal babičce pusku.

„Pojďte, posadte se. Dáte si hrnek čaje na zahřátí,“ oznámila a nasměrovala je ke stolu. „Filipe, udělej nám, prosím, trochu čaje,“ houkla babička do dveří, ze kterých před chvílí vyšla. Za nimi byla kuchyně.

Filip, starý pán, starající se mnoho let o jejich dům, neodpověděl, ale podle cinkotu nádobí bylo znát, že se dal do práce.

„No tak, povídejte. Neměli jste po cestě nějaké problémy?“ vyzvíдалa babička a přisedla si k nim. Děda vzal zatím jejich batohy a odešel s nimi do haly.

„Ani ne,“ ujala se slova Evka. „Strejda v Praze nám všechno výborně vysvětlil.“

„A co dělají tvoji rodiče, Adámku? Proč letos nepřijedou?“ otočila se babička na svého jediného vnuka.

„Taťka nedostal žádnou dovolenou a mamka přes prázdniny doučuje nějakou angličtinu, asi kvůli reparátům. Takže oba musí chodit celé léto do práce. Moc vás pozdravují a vzkazují, že se snad přijedou podívat na podzim.“

Seděli v jídelně s teplým čajem v rukách skoro půl hodiny, když se dveře z haly znovu otevřely. Dovnitř vkráčela vysoká, hubená žena s přísným výrazem ve tváři.

„Podívej, Anno, děti už přijely,“ vzhledla babička od stolu. „Pojďte, představím vás.“ Adam s Evkou si okamžitě stoupli. „To je vaše prateta Anna, dědova sestra. A tohle jsou naše vnoučata, Adam a Eva.“

„Dobrý den,“ pozdravila Anna a podala jim na přivítanou kostnatou, studenou ruku. „Můžete mi říkat teto Anno,“ dodala s nezvykle měkkým přízvukem a nepatrně se usmála.

Adamovi se ani trochu nelíbila. Její vyzábělý obličej rámovaly stařecky šedé, do drdolu stažené vlasy. Pronikavě modré oči a až neprirozeně úzké rty jí dodávaly výraz nevlídné odměřenosti. Černé provazce korálů na dlouhém krku tvořily ostrý kontrast

s její bledou kůží. Adamovi přišlo, že ani černošedé dlouhé šaty jí na sympatičnosti dvakrát nepřidávaly.

Bezděčně se otrásl a nebylo to pouze zimou. Dědův tmavý dům se mu příliš nezamlouval sám o sobě, a to ještě nepoznal tuto ženu, co vypadá jako chodící mrtvola...

„Prý jste žila mnoho let v Americe, teto Anno,“ navázala s ní Evka ihned konverzaci a vyrušila ho ze zamyšleného hloubání.

„Máš pravdu, holčičko,“ odpověděla teta už ne tak odměřeně. „Žila jsem tam třiapadesát let. To je poměrně dlouhá doba na to, aby si člověk zvykl. Možná by ses teď chtěla zeptat, proč jsem přijela zpátky do Čech.“ Teta se důležitě odmlčela a potichu si odpověděla: „Před půl rokem zemřel můj drahý manžel. Pokládala jsem za nejlepší vrátit se k rodině, kterou jsem tolik dlouhých let neviděla.“ Pokradmu pohlédla na babičku, ovšem z jejího výrazu se v té chvíli nedalo nic vyčíst. Babička její pohled opětovala klidně a vyrovnaně.

„A vy jste neměla žádné děti?“ vyptávala se dál Evka.

„Mám jednoho syna, ale ten už je dospělý a i jeho děti jsou víc než plnoleté. Jmenuje se Steven a žije v New Yorku. Eduard i já jsme byli pořád tak pracovně vytížení, že bychom ani na víc dětí neměli čas,“ objasnila zamlklým posluchačům a hlasitě se zasmála. Adamovi její ostrý skřehotavý smích připomínal řev dravce, který se blíží ke své oběti. Znovu se otrásl.

„My tady vykládáme a čas letí. Běžte se, děti, z těch vlhkých šatů nahoru převléknout,“ vyzvala je babička. „Za chvíli vás zavolám k obědu.“

Dědečkovo vyprávění

Adam s Evkou měli pokoje v prvním patře vedle sebe. Děda jim tam již donesl tašky, takže se mohli hned převléknout do suchého a vybalit si věci.

Adam se smíšenými pocity vešel do dveří, které měly být v následujících třech týdnech branou jeho vězení.

Uprostřed místnosti na bledě modrém sešlapaném koberci stál dřevěný stůl a tři čalouněné židle. Jednoduchý bílý nábytek přiřazený k vyšisovaným tapetám, kdysi zřejmě také modrým, na první pohled vyrážel dech nezvyklou moderností. Avšak obrovská, bohatě zdobená dřevěná postel s nebesy s ním udatně bojovala o celkový dojem zastaralosti. Zase vrchol nevkusu, pomyslel si kriticky. Přesto se na mohutné lože posadil s téměř posvátnou úctou.

Pomalou vytahoval oblečení z batohu a vyrovnával si ho do jedné ze skříní. Digitální hru uklidil úplně dospodu. Rozhodně nestál o to, aby ji našla Evka. Ještě by se mu smála.

Po ukončení nejnужnějšího úklidu k ní zašel.

Rozevřené okenice o sebe po otevření dveří prudce praštily. Oba se lekli a s obavou čekali, že se chatrné sklo vysype. Kupodivu vydrželo.

„Co to tu vyvádíš? Máš tady zimu jak v márnici! Venku leje a je tam bouřka, jestli sis nevšimla!“ upozornil ji pobouřeně.

„Jen jsem chtěla trošku vyvětrat,“ omlouvala se Evka a šla starobylá okna zavřít.

Její pokoj se podobal Adamovu, jenom byl menší a tapety měl červené.

„Ty už máš vybaleno?“

„Hm,“ zamumlal a ztěžka dosedl na jednu z dřevěných židlí pod oknem.

„Jsi zase nějaký otrávený,“ konstatovala smutně.

„Venku je šeredně a tady doma je to snad ještě horší.“

„Dům je starý a tajemný, a to je právě ono! Chtěla bych ho konečně celý prozkoumat a dozvědět se něco o jeho historii. Tebe to neláká?“ zvedla k Adamovi velké nadšené oči, takže jí ani neměl chuť něco vyvracet.

„Ale jo,“ utrousil. V té chvíli je babička zavolala na oběd.

Po výborných jahodových knedličích zůstali v jídelně sami s dědečkem. Během společného povídání přinesl děda podlouhlou dřevěnou krabici a postavil ji na stůl. Evce se radostně rozjasnily oči a Adama přepadla zvědavost.

„Tohle je taková zvláštní truhlička,“ řekl vnoučatům tajuplně. „Ukryvá mnoho hezkých, ale z velké části téměř zapomenutých chvilék mého dětství. A nejenom mého. Také dětství vašich i mých rodičů...“

„Tak už ji otevři,“ prosila Evka.

Děda s úsměvem otočil černým klíčkem.

Bedýnka se skládala ze tří dílů. V největším z nich byly pečlivě poskládané ručně zhotovené herní desky z tvrdého kartonu a z dřevěných úzkých překližek a vedle nich ležely celé sady hracích kamenů, rovněž ručně vyřezaných a vymalovaných. Všechno vypadalo hodně staře. Adama však především zaujala poslední část krabice. Chvíli beze slova zíral na neobvyklé kovové a dřevěné předměty. Nakonec jeden z nich zvedl.

„To jsou hlavolamy,“ vysvětlil děda a vzal si od Adama kovový předmět. Jeho hbité prsty během okamžiku rozdělily hlavolam na dvě části.

„Teď ho vrátím do původního stavu a můžeš si to zkusit i ty. Tvůj tatínek, Adame, byl na hlavolamy doslova odborník. Několik z nich také sám vymyslel a vyrobil.“

Adam si vzal zpátky drobný předmět a znovu si ho prohlížel. Samozřejmě věděl, co jsou to hlavolamy, ale nikdy se s nimi pořádně nesetkal.

Evka mezitím vybrala jeden krásný, ručně malovaný herní plánek a připravila žetony pro tři hráče.

„To je moje nejoblíbenější hra,“ oznámila. „Loni jsem ji s babičkou hrála skoro celé prázdniny. Jmenuje se Zajíci a medvědi.“

Odpoledne probíhalo v příjemné a veselé náladě. Nikomu nevadilo, že za okny zuří pravá letní bouřka a prudký liják bubnuje do starých oken. V krbu plápolal oheň a šířil po pokoji laskavé teplo.

Střídavě hráli hry a poslouchali dědečkovy historky o zdejších starých časech. Vyprávěl o sobě, o svém životě v Jižních Křížích, o babičce a o Adamovu tatínkovi a Evčině mamce.

Prožil tu celý život. Jeho otec a stejně i dědeček byli vážení obchodníci. Obchodovali s látkami. Toto povolání se v jejich rodině dědilo už po několik generací. Všichni Hradečtí měli velké nadání pro cizí jazyky a svým obdivuhodným podnikatelským talentem si dokázali najít obchodní partnery nejen v Čechách, ale skoro po celé Evropě.

Adama při té zmínce napadlo, že on zřejmě jako jediný z Hradeckých tohle výjimečné nadání nezdědil, jinak by se ve škole nemusel tak dřít s protivnou angličtinou.

Bohužel po druhé světové válce a po nástupu nového režimu byla dědečkovi obchodní živnost zakázána a on musel jít pracovat do nedaleké sklárny jako dělník. Babička zanechala soukromého šití a nastoupila do JZD.

„Myslím, že by se ale stejně obchodu nikdo z našich dětí nevěnoval. Pavlík byl spíš na tu logiku a mechaniku než na nějaké podnikání. Už v patnácti letech odešel z domu do Prahy na gymnázium a potom na vysokou...“

„Tam se seznámili s mamkou,“ doplnil Adam.

„A co moje mamka?“ vyzvídala Evka.

„Evička se od malička chtěla stát zdravotní sestrou. A vydrželo jí to. V nemocnici poznala tvého tatínka a brzy potom se vzali. Protože byl voják, museli jste se několikrát přestěhovat. Tenkrát jsi ovšem byla ještě malá...“

Tak společně strávili celé odpoledne. Babička pracovala chvilku ve skleníku a potom šla opět vařit.

U večere se sešla celá rodina včetně Filipa.

„Víš, dědo, to je fakt hrozně zajímavé, co všechno se na světě dělo, když jsme tady ještě nebyli my,“ vydrmolila Evka mezi sousty. „Váš dům je tak starý, že se toho v něm muselo stát opravdu hodně. Víš něco o jeho historii? Nebo o našich předcích?“

Adamovi neuniklo, že se v očích tety Anny zlověstně zablýsklo. Ani dědeček se nezdál být ve své kůži.

„Něco málo vím. Jestli vás to tolik zajímá, povíme si o tom zítra,“ slíbil v rychlosti a rychle odvedl řeč jinam: „To se nám ale venku vyjasnilo...“

Adam přemýšlel, proč ovzduší kolem stolu tak najednou ztěžklo.

Po večeri chvíli společně seděli nad teplým čajem. Ještě než se setmělo úplně, rozešli se do svých pokojů.

Noční rozhovor

Adam se dlouho převracel na posteli, než konečně usnul. Zdály se mu příšerné sny plné nekonečných černých chodeb a temných stínů.

Probudil ho zvláštní dlouhý zvuk. Vylekaně se posadil na posteli a zjistil, že je celý zpocený. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, kde vlastně je. Kolem byla naprostá tma.

Znovu uslyšel ten hrozný zvuk. Teď, za bdělého stavu, si okamžitě uvědomil, co to je.

Na Zora, starého ovčáckého psa, málem zapomněl. Přes den býval často zavřený ve výběhu, aby se netoulal po lese.

I když se Zoro zdál docela hodný a přátelský, nahánělo Adamovi jeho dnešní noční vytí nepřeknou husí kůži.

Vylezl z postele, přešel k oknu a pohlédl ven. Bouřka odešla. Mraky se v noční tmě zvolna rozpouštěly a leckde zářily hvězdy. Měsíc ze svého okna neviděl.

Přepadl ho náhlý pocit žízně. Chvíli uvažoval, jestli má jít dolů, nebo počkat do rána. Dal by cokoliv, třeba i svoje nejlepší cedéčko, aby dolů nemusel. Ale žízeň přece jen nakonec vyhrála.

Vyndal z nočního stolku baterku, rozsvítil ji a váhavě se vydal na cestu. Chodba byla úplně ponořená do tmy. Noční ticho přerušovalo jen pravidelné tikání nástěnných hodin dole v hale.